

Womhaj Bóh!

Cyklo 23.

5. junija.

Četnik 8.

1898.

Serbske njedželjske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Esmolerjez knihicizščezetni w Budyschinje a su tam dostacž ja sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Swjedžen swjateje Trojizy.

Romsk. 11, 33: „D kajka hlubokosč teho bohatstwa, woboje teje mudrosče a wědomosče Božeje! Kak k njedopytanju su jeho řudženja a k njewuřlědženju jeho pucže.“

W najchim tekšće džiwa japoschtol na skutkowanje wěčnjeje lubosče mjes ludami. Jemu řo řeńdže kaž cžlowjekej, hdyž pšchi brjohu morja řteji a won hlada na njeřkónčne morjo. Wón je wřchón pšchemoženy. D kajku hlubokosč teho bohatstwa, řawola wón, woboje teje mudrosče a wědomosče Božeje. Kak k njedopytanju su jeho řudženja a k njewuřlědženju jeho pucže!

K njewuřlědženju su pucže, kotrež je tón řnjes ř israelskim ludom řhodžil. Řehdy řeřche řebi Bóh tón lud řa wobředženřtvo wuřwolil. Čžeho dla tež? řraael řeřche najhubjeřřchi mjes ludami, lud bjes řwěrnosče, bjes řaniby a řwědomnja. Tajki řo wot řapocžatka řwojeho wuřwolenja wopokafa, w Ešgyptowskej, w puřčinje, w cžaku řudnikow, w 500 lětach řralow. Bóh jemu řakon da a řraael jón wřchěduje pščestupowasče. Bóh da jemu měřchniřtvo a wopory, a řraael twarjeřche pšchiboham woltarje na horach, na domach a řamo w řtarym řtemplu. Ale Bóh tón lud njeřacziřny. „Wřóč řo, řraaelo“, pšchiwola jemu. „Řa čžu tebe wuhojicž.“ D kajka hlubokosč dolhocžatanja Božeho a tola řeřche na řraaelu řhubjena. Hdyž Bóh ř řhořtanjom hrožesče, řo řraael njebojeřche. Hdyž Bóh řhořtasče, řraael hiřčesče bóle řo

wot njeho řdalowasče. Škónčne Bóh w parřchonje wo tón lud řo prózowasče. Ale řraael wolasče: To je tón herba, řkónžujmy jeho. — Čžeho dla je Bóh tajki hubjenty lud k řwojemu řlubej powokal? Čžeho dla je Bethlehem řa narodne měřtno řbožnika teho řwěta wuřwolil? Wón tola wot řpocžatka wjedžesče, řo řo jemu řlub ř řraaelom njeporadži. Wón řnajesče tola řhroblosč teho luda, jeho pšchihilnosč k řlósčam a jeho twjerdu wutrobu.

Řawol řteji pšched tym řhudancžkom a je polny džiwanja. Wuhudanje jenicžny namařa we wěře do lubosče Božeje, kotraž čžyřsče řo nad řwětom řmilicž ře řmjercžu řhryřtuřowej. Šly a řařakly lud dokonja najhóřřchu řlósč, wón morjeřche Eřyna Božeho. S tym řud Boži na řo řežahny. Tón řnjes řhubi řo wot řřchiny teho řluba a wopuřčeži řtempl. řerusalem do próča a popjela rořpadže. Lud rořpřořřchi řo do wřchěč řrajow. Ale řhaj, řunje tař bu řraaelowe padnjenje pohanow bohatřtvo. řraael řacziřny řbože, duž bu njeřene do řrajow a wutrobow pohanow. Kak k njedopytanju su Bože řudženja a k njewuřlědženju jeho pucže!

Ale tež wuřwolenje pohanow je řhudancžko a potajniřtvo. Řajke namařachu japoschtoli ludy? W hubjeřřtwe pod řhubjenty řeřřčtami a měřchnikami. Wone řečhu mamonej, řadosęam a řuřkarřtwe poddate bjes řwiřřliwosče na wótžny řraj a wřřchnosč, bjes řwěrnosče we wobřhadže, we wojowanju wo řwětne řluba, ře řymnyimi wutrobami, polni řadanja bliřřsčeho podeliřsčesčesč, tař kóždy kaž řkorpion w řwojej džeře ležesče, na řřladnosč řakajo,

do swojeho wobucźlowjeka kałnyč. Zyle žiwjenje běšche kaž błoto. — Ale haleluja! pucze Božeho hněwa běchu dopjelnjene. Tón sbožnik teho śwěta tu běšche. Rańsche sera wysche ludow jeshadźachu. Jesuś pobjla swojich japoschtolow a ewangelistow hač na kónz semje. Wón jich předomanju móž swojeho ducha spožči. Wón pohanam wutrobny wotewri. Wón sezini s nimi hnadny klub w swjatej kšćenizy. Wón wobdžela jich puščinu s prawdosću, s měrom a radošču. Čas wotrocźstwa pod satanom běšche nimo, ludy dońdžechu k swobodnosći pod šzeptarjom krala Jesom Khrysta. Tak je so tež našch berbski lud Boži lud sezinił. Našche žiwjenje wot žlobika hač k rowej je kšćesćizjanske. My budžemy w Khrystuśbu roškwětleni, wobhnadženi, swjeczeni, žohnowani a trošctowani. A pschezo a pschezo my widžimy, tak w našchich dnjach polnosć pohanow sańdže w Afrizy a Indiskej, w Chinje a na kupach połodnišeho morja. Ale runje roškwěrjenje ewangelija dyrbi junu sašlepjenemu židowskemu ludej k wužitkej pschincz. Hdyž budža wschitke kónz semje s powjesću wo Khrystuśbowym wumožanju napjelnjene, dyrbi so tež Israell hiščeže k temu Knjesej wobroczić. Šmjerč Jesuśowa dyrbi jim hiščeže junu žiwjenje pschinjesć. Potlecze, kotrež hiščeže na nich leži, dyrbi jim so do sboža a žohnowanja wobroczić. O kajka hlubokošč! Kač k njedopytanju so Bože budženja a k njewuślědženju jeho pucze!

Mój luby kšćesćizjano, tež w twojim žiwjenju je wschelake, sčtož rošymicž a šebi wujasnicž njemóžesch. Potom njemortotaj a nješwač na Boha, ale ponižuj so psched jeho budženjemi a pucžemi. Hdyž so wone tebi runje spodžiwne šdadža, njepraškej so wjele: „Čžeho dla?“ ale čžehn směrom a spošojny swoju drohu dale. Škóncžnje tola hiščeže prajisch: Bóh je wschitko derje čžinił a wschitko, wschitko prawje čžinił, čžesć Bohu Knjesej dajče. Pschi džiwnych wodženjach a budženjach Božich tež so druhdy pobožny podšunje, a hdyž wón tež w prošče ležo njewostanje, wón tola s čžasami w pěštu wišajo wostanje. Wošebje hdyž so pobožnemu w žiwjenju hubjenje a bješbóžnym derje dže, potom wschač móža tež šamo mužojo, kaž Abraham a Mójsaš, David a Pětr, khablacž. Bohaty muž je krašnje a derje živy a khdny Lazarus leži psched jeho durjemi. Šiob šedži w popjeli a Šharao blyščeži so na trónje. Šerodes je čžesćženy a Šan tón kšćženit w jaštwje šedži. Ale čžakaj w šezěpliwosći, nadžiji a dowěrjenju na kónz pucžow Božich. Tehdom budža tebi jako šchupišny wot woczow padacž a twoja wěra budže so do widženja pschewobroczić a wschitke hudancžka budža wuhudane. Potom w šwětle pošnajesch, sčtož běšche tebi tudy čžemne. Na wschitke praščenja smějšech wotmolwjene. Šchtož so tebi tudy delkach wulke horjo šdasche, budže tebi potom šama radošč a krašnosć. Na hodlerškimaj kšchidłomaj wěry so twój duch k nješebam pošbėhnje a ty budžesch dele padnyč psched trónom wschehomudreho a w ponižnosći wołacž: „O kajka hlubokošč teho bohastwa, woboje teje mudrosće a wědomosće Božej! Kač k njedopytanju so jeho budženja a k njewuślědženju jeho pucze!“

Šašne wofno.

(Šokracžowanje.)

Ši dni bėchu so mješ tym minyle; Pětr nješbėšche šebi hiščeže kručže na to pomyšlił, so by tež do škutka stajil, sčtož bėšche šebi w nozy rošpominal. Wšcho so jemu we wutrobje špječowasche, hdyž šebi na to pomyšli, so ma horka na hórzy do

štarej kšěžki šastupicž, a šwafowu k šebi pschincz dacž, to so jemu tež njehašche, dokelž jeje blėde a wuske mješwocžo tak džiwnje na njeho hladašche, jako čžylo jeho štradžu wobštoržowacž.

Wo dnjo ša swojim džěkom khdžo, so wón dale na tole wjazy njedopomni, ale wječor w španškej komorzy, hdyž jemu jašne wotnješchto runu šmuhu do mješwocža šwěčesche, wunuri so štajnje šašo tamne rošrěčžowanje je štarym wučerjež knjesom w jeho duchu. Šajki čžas bėšche wschón hněwny, a duž so roššudži, so čžze šebi husty šawěšch do wofna powješnyč, ša dženska pak špokoji so je štarymi šholowami, s kotrymiž wofno šapowješny. Tola hdyž je šwědomnje ras wubudžene, tam tež najhušćički šawěšch wjazy njeknje. Na druhi džei, psched wječorom, nadėndžemj Pětra na šchčezžy horje na hórku k štarej kšěžy wjedžazej.

Šorkach nješbėchu hiščeže šwězu šašwěčžili. Macž hotowasche wječer pschi wohnju a Madlenta ša pódla pomhašche. W čžmicžku woni potom powječerichu, so bychu šebi tež na šwězy nješchto šalutowali. — A do huby škóncžnje tež po čžmje trječisch. Potom wječor mješesche macž ša džěči hiščeže to a tamne šaplatač, a džěči wufnychu pacžerje a šhěrlyšche je špěwarškich. — Mješ tym bėšchaj so Šan a Šašpor do duri štušičy a špěwaschaj s jašnym hlošom šhěrlyšch: „Šchtož čžini Bóh, wšcho dobre je!“ Tak čžinjeschaj čžasto, pschetož Šan bėšche pěšny špěwač, kotryž štajnje špěwasche, hdyž tež niz wótšje, dha tola na poš wótšje, abo tež jenož we wutrobje; a Šašpor potom špěw šobu šanoscha; tež macžeri so to špodobašche a wona mješesche, so so potom tež wšcho šepje poradži.

Tutaj mlodaj špěwarjej mješeschaj pěšny napohlad. Šan hladašche tak khdnje a nutnje, jako by proš, na kotrymž štejšech, wo ničžo mjenje šwjaty byl, hač šhor w zyřwi, hdyž mješesche kóždu njedželu je swojimi towaršchemi špěwacž. Šašpor, tolišlizaty pacholč, myšlesche šebi pschi špěwanju hižo na wječer, dokelž bėšche, kaž štajnje, štrachnje hłodny. Teho dla hlada tež je swojimaj woczomaj runu šmuhu na kžizu, s kotrež macž kropimuku mješcha, šebi žedžiwje pomyšlo: Bychmy so nětko jenož ša blido šynli! Šašporowe woczki čžakaschtej wopravdže na šmilnu ruku dawarja wšchěch šdobnych darow.

Našchej špěwarjej pak mješeschtej tež swoje pošluchaštwó. Najpředny šluschesche do njeho štara Šašža, kotraž bėšche swoje štwine durje trošchku powočžinił. Wot Šaržyneho pošreba šem mješesche šašo špodobanje nad špěwanju, wošebje hdyž džěči špěwachu, a husto došč so ša sproštnjena wutroba pódla šhře a smješčži, tak so dyrbjesche šebi šylu s woczka wutřčž. To bėšche so ša tak nacžahnylo wot šlowow štareho wučerja na kerchowje, tam pschi wurnytm rowu. Wona dyrbjesche šebi štajnje na to myšlicž, kač Šarška wot tam horka s nješjeskich wofnow dele hlada na drjewjanu kšěžku a na wšcho, sčtož so tam podawa. A hdyž hólzaj potom runje tak rjenje špěwaschaj jako w zyřwi, dha šebi Šašža pomyšli, hač drje mała Šarška to tež wušlyšchi. Tež bėšche šebi hižo wošpjet rošpominala, hač nješy tola škóncžnje šašo ras njedželu ke mšchi šchla, drje by tež rad pošžatowanje s kšćki wušlyšchala. Bėšche ša jenož ludži dla, kotřž bychu so bješ dwėla džiwali, dokelž tu dołho pobyla nješbėšche, a kėžbliwosć wona tola runje wubudžič njehašche, štara Šašža. —

Druhí pošluchač bėšche wulki, šuchi mužiki, wón štejšesche ša kšěžnymi durjemi, hdyž bėšche hižo čžma. Š Šašžimych powoczžinjnych duri padnu pak něotre pruhi šwětkla na mužškeho a my pošnajemy šublerja Pětra Šamješškeho. Wón bėšche žyle s čžicha šastupil psches pschijacžinjene durje a bėšche šebi najpředny wotmyšlił, so čžze tu pošladacž, sčto šebi čžile k wječeri warja, dokelž bėšche wón kaž wschitzy šlupi ludžo wo tym pschewědčženy, so čžile khdži ludžo wjele šepje a wjele tucžnišcho so žiwja hač je to ša nich trėbne.

Tola špěwazeju hólzow wušlyšchawšchi, bėšche so jemu bórny štało, jako tu tak štejšechaj a so ša špěwanjom prošowaschaj a hdyž woheč na wohnišččžu jeju mlodej mješwocže wobšwětkli. Tam štejšesche Šan, runje tak kručže a runje jako jeho nan, so so dyrbjesche pošluchazy Pětr jašnje na swojeho bratra dopomnicž, a pschi tym bolešche jeho nekaf na wutrobje, wjele bóle, hač w kurjaznych wofach, hdyž so wjedro mješesche.

Nětko špěwaschaj runje pschedpošlednju šchtucžku takle:

Šchtož čžini Bóh, wšcho dobre je,
Hač runje šhelich piyu,
Šiž jara hórko do mješ dže
A režje moju šchiju.

Majpožledy do wutrobny
Mi hlódkošč budže czahnyč,
Wšcha hórkošč f njeje czahnyč.

Hdyž bēšchtaj tule schtucžku dospěwaloj, dha bēšche Pětrej nadošč, a šdajche šo jemu, šo je spěw na njeho měrjeny. Wón šakafchlowa a šatopny f nohu, — tak šo šo Šan nahle wobroczi, a ša durjemi stejazeho se šwojomaj wótrymaj woczomaj hnydom šejnawšchi šawola: „Maczi, maczi! proščeřski wuj!“

Tak narjetnychu džěči bohatemu wujej po jeho statofu, šebi njemyšlo a šo njedopomnjo, šo jeho f tym tež jara rašnje po jeho škupofczi wošnamjenja.

Tele mjeno pak Pětr hidžejche, a jeho we wutrobje ryješche, hdyž bēšche je wušlyšchal.

Tamnej dvě pšchi wohnišcžu pak tu stejeschtej, f woprědka, jako by Boži blyšk runu šmuhu f wohnjom do njeju šajěl. Tola Šana šo šhěšje na prawe dopomniwšchi šapali lucžlanu šchpjenu a pošwěczi f njej won do šhěže. Tu šarjetny něchtó njejašnje „Dobry wječor!“ To šlincžejche nimale tak, jako by něchtó czežke wrota, kotrež šo ša dolho woczinjale a tež namasale njejšu, wotewriš.

Štara Šanža bēšche mješ tym tež šwoje štwine durje šchěroko wotewriš, šo by wšcha wčzipna pohladala, šchto šo tu wonta podawa.

Šana bēšche šo Pětrej bližila, a štwine durje wotewriwšchi bēšche jeho prošyla, šo by pola nich šastupil. Šso šomdžo, cžapku na hłowje, bēšche wón škóncžnje šastupil, a mješ tym, šo Šana lampu šašwěczi, bēšche šo wón rašnje na stol šhnył.

Džěczi wobštwupichu jeho wčzipni a hladachu na tehole muža. Šlampu šašwěcziwšchi a šo wobrocziwšchi poda Šana šwatej ruku a powita jeho f nim.

Ma to našta něfajša podušchaza cžiščina. Tu pak Šašchport bórny škónczi, macž ša šuknju šašobawšchi a šo ju woprašchawšchi, hacž dha džęšža njewječerja, šo je tak hlódnny.

(Šotracžowanje.)

Ššwjata Trojiza.

4. Mójš. 6, 24—26.

Bóh Wótz naš f hnadu požohnuj
A budž nam miłofčiwny,
Nam našche dušche wobarnuj
Tak dolho hacž šmy žiwi.

Bóh šhn naš roškwěł f woblicžom,
A budž nam šmilny, hnadny,
Až naš se šwojim cžerpjennom
Šsy wumohl f hrěšchnej jamy.

Bóh šwjaty ducho trošchtarjo,
Nam wušwójecž našche dušche,
A nam pošběhš šwoje woblicžo
A daj nam twój měr rucže.

Budž šhwalba šwjatej Trojizy
Bóh wóšje, šhno, ducho,
Mly wěcžnje tebe cžejčimy
A nam nakhil šwoje wucho!

Duž ponižnje cže prošhymy,
Nam wušlyšch našche proštwy,
Še f tebi horje nošhmy
Ty šy tón wšchehomóžny.

Šaž bylo je wot špocžatka
Až šy Bóh wot wěcžnoščje,
Mječ tež nětk je hacž do šonza,
A budžejch do wěcžnoščje.

Ernst Šelaž.

Wšchelate f bliška a f dalofa.

— Šłowna konferenza šerbškich duchownych mješejche šašdženu šrijedu šwoje ššhadžowanje w Budyšchinje. W tych dnjach bēšche šo runje 30 lět minyło, šo šo našch nješapomnity šarať D. Šmišch ša pšchedšhdy našcheje konferenzy wušwoli. Duž naš našche myšle

w džafnym wopomnjenju na njeho wróčzo wjedžechu. Wažne rošpominanja a wuradžnja mējachmy pod wodženjom našcheho lubeho pšchedšhdy knješa šararja Šakuba f Mječwacžidla. Šdyž bēšche wón našchu šhromadžijnu f nutrnej modlitwu wotewriš, wón f wutrobnyhmi šłowami f lubym šaštojnškim bratram rěcžejche, šebi ša hežlo šwojeho škutkowanja wušwolo „ja šlyžu wo lubošč.“ Šdyž bēšche šo na pošlednjej konferenzy wobšamklo, šo šmějetaj šo lětša tak derje šwjedžen ša šwontowne kaž tež ša šnutškwone mišionštwó, šo wošjewi, šo budže šwjedžen šwontowneho mišionštwa 26. junija w Šotezach, na kotrymž budžetaj knješ tajny radžicžel Šeller němški a knješ šarať Šada Budyški šerbški přědowacž; šwjedžen ša šnutškwone mišionštwó budže šo hagle w šeptembrje w Šalešchezach wotšwacž, ša kotryž je knješ šarať Šróšak-Šrodžišchčanški šerbške a knješ šaplan Šarjenš-Budyški němške přědowanje pšchedewšal. Šdyž je šo w pošlednim cžišle „Ššerb. Šlowinow“ pišalo, šo je jedny šerbški duchowny pječža šerbškim pacžerškim džěcžom wobarał šerbški wuknyč, móže šo f šmėrowanju wišchich šwėrnnych šerbškich wošadnych wošjewicž, šo šo w našchej šhromadžijnje na šwěłto pšchinješy, šo šu tamne powješčje wo wobaranju šerbškeho rošwucžnja šerbškim pacžerškim džěcžom pšches šerbškeho duchowneho hoła njewėnošč. Šnješ primariuš Škozor w Lubiju je knihu pišal, w kotrež šo wón pšchecžiwó našchemu šyrkwinsšemu šarjadowanju we Šužizy wupraji a šebi žada, šo njeměla wjazy wokrješne hejtmanštwó dale košistorialna wyšchnošč byč, ale šo dyrčjalo šo tež pola naš šuperintendentury šaložicž. Šubijška konferenza bēšche wobšamkla pšches rešoluzhju ša tele nahladny pšched wyšchnoščju wuprajicž a našchu šerbštu konferenzy prošchejche, šo by tež pšchihlošwola. Našcha šerbška konferenza pak je šo hižo w přjedawšchej šhromadžijnje pšchecžiwó Škozorowym nahladam wuprajila a w pišmje wot knješa pšchedšhdy šestajenym wyšchnoščju šjewiło, šo šwėrnje stejó f našchej něcžišchej šyrkwinsšej wyšchnoščju wo šdžerženje našcheho šužiškeho šyrkwinsške žiwjenje w našchich šerbškich wošadach kežjeje. Šwuku šrudobu nam powješč šbudži, šo je knješ šarať Šaltar-Šobšlincžanški Šohu žel nušowany, redaktorštwó „Mišionškeho Šobšla“ šložicž. Šnješ šaplan Šomasčka-Šetlicžanški kiž bēšche hacž dotal se šoburedaktorom, redaktorštwó „Šobšla“ na šo wša a nadžijomuje knješ šarať Ššchizjan, kotryž w konferenzy byč njemóžejche, šoburedaktorštwó pšchiwomšje. Šwuku radošč šbudži wošjewjenje knješa pšchedšhdy, šo šmėja wopomnješke šopjena na knješa šararja Šmišcha rjany wunošch ša našche lutherške knihowne towarštwó. Šokelž je šerbška hłowna konferenza wošpjet ša šaloženje Šchwacžanškeje wošady wuštupilo, je wobžarowacž, šo Šchwacžanšzy Ššerbja w pošlednim cžahju ani nam powješč dali njejšu, tak jich naležnošč stej. Ššchjeje wězy pak šo konferenza jenohlošnje ša to wupraji, šo nješmėlej šo nowa Šchwacžanška a Šupjanška wošada šjednocžicž, ale šo ma nowa Šchwacžanška wošada šamoštatna byč. Šhromadny wobjed šjednocžiči šerbškich duchownych w bratrowškim šjednocženju, pšchi totrymž šo hišchje wutrobne šłowa luboščje porěcžachu.

Šopoldnju mješejche šo hłowna šhromadžijnna „Šowarštwó f pomozy študowazyh Ššerbow“. Š rošprawy šlyšchachmy, tak je towarštwó šašo w šašdženym lěcže se žohnowanjom škutkowalo a mnohich šerbškich študowazyh podpjeralo. Šnješ pšchedšhdy šarať Šada šo šašo a ša pošladnika šo knješ pšchekupž Šchwiebus na šwontownej lawškej hašy f nowa wušwoli. Šo wubjerka na mēštno knješa šararja Šmišcha šo knješ šarať Šakub wušwoli a dotalny wubjerownik knješ redaktor Ššmoleť woštanje dale we wubjerku. Šohu žel dyrčejche šo na to škoržicž, šo wjele tajkich, kotřiž šu w šwojim cžahju podpjeru dostali a šu šo nětko do Ššmėzow podali, šo ani nješibaja, šo bychu šwoje podpjeru towarštwu wróčžili. Šo by towarštwó w pšchichodže pšchecžiwó nim jurištišzy wuštupicž mohlo, maja wot nětk wšchizy, kiž podpjeru dostanu, woprawdžity dolžny lišt podpřacž. Šaž hižo w pošlednim cžišle lubym cžitarjam šjewichmy, šo tež šašo f nowa wobkruczi, šo ma šoždy šerbški duchowny šastupještwó towarštwó „f pomozy študowazyh Ššerbow“, a dary tych, kotřiž chžedža šobuštawny byč, pšchijima. Šuž my lubych Ššerbow f nowa prošhymy, šo bychu do našcheho towarštwó šastupili, hdyž je jim to tak pošožene, šo trjebaja to jenicžy šwojemu knješej duchownemu wošjewicž.

— Šokelž je Šrichijška 1. džěl wójškeho šarunanja Šurkowškej wuplacžila, Šurkowšzy wojazy f Šhešališkeje, kotruž mējachu hacž dotal wobšadženu, wróčzo cžahnu a grichišzy wojazy šašo do teje pro-

vinzy saczahnu, kotruž bėchu Grichojo we wójnje šhubili, kotraž pak bu jim psches hnadu druhich statow šašo dobyta. Nadzi-
jomnje i teje wójny dobru wuczbu jim dostatu tež wopomnja, so
njebychu šo šašo šhroblili tak lóhkomyšlnje šo do wójny wažicž.

Jesuf jako pschiklad ša šnustkowne mišionstwo.

(Potracžowanje.)

Kaž wón, tak dyrbimy tež my wuńcž a wuhladacž wulki
lud. Šak nufnje je, šo my po jeho pschikladže činimy, hdyž chzemy
woprawdže prawje džělacž ša šnustkowne mišionstwo! Albo nje-
šlyšchimy my, hdyž my na wschelatore duchowne a czělnu hubjenstwo
w našim ludu pokasujemy a k wukthowanškemu džělu namoławjamy,
hlošy, kiž praja: Šdže dha je wulka nusa? Wy psche jara czornje
barbicže! Šak šle tola njeje! Šo šu hlošy lėnjocže, kiž njecha
molena byč, kiž šo woporow boji. Wy, kiž wy hišcže tak po-
wjedacže, won i waschich šhowantow, won na hašy městow a
wšow, nuts do komorkow pod tšechu a do wobydlenjow w pinzach,
nuts do šhorownjow — ach, šak to wulki lud, kiž pomozy,
wascheje pomozy potřeba a je štyšniwym hlošom wo pomoz woła.
Wuńcž a wuhladacž. Šaj, tole „wuhladanje“ šo šabycž
nješmje. Tyšazy drje budža hižo psches powołanje šwojeho ži-
wjenja i wušchich mješow šwojeho žiwjenja won czěrjeni, woni
dyrbja nuts do žolmjazeho człowškeho žiwjenja. Al tam šo hubjen-
stwo a nusa, tež duchowne hubjenstwo a nusa pokasujetej. Šrajicž
mohlo šo, šo naš nusa ša ruku džerži. Al tola tamni ludžo po
prawym ničžo wo tym njewidža. Š džěla je to mjehka czucžli-
woč, kotraž hnydom, hdyž něšcho šrudne wuhlada, šo wot-
wobrocži: „D, to ja widžicž njemóžu, šelko hubjenstwa ja šnješcž
njemóžu. Š džěla je šla šwucženoč: došelž człowjek wšchudžom
nusu widži, je šo tak na nju šwucžil, šo ju i žyla wjazny nje-
phtnje. Šo njeje dobru a šdobny boš człowškeho waschnja, šo šo
na wscho šwucži. Š džěla je šamoluboš, kiž woči šamfne, šo
by šo potom i tym šmerowacž mohla: Ša nješym ničžo widžala.
Šaj, Bohu štoržmy, tyšazy, kiž Šhryštušowe mjeno maja, wuńdu,
ale i widžazymaj woczomaj njewidža, je šlyšchazymaj wuschomaj
nješlyšcha.

Duž tón mišchr psched naš štupi a praji: „Wy, moji wu-
czomnizy, wuńdžče, wotewičče woči a wuhladajče wulki lud,
woczūcže wušchi a šlyšcže jeho šdychowanje. Šladajče wótrje
a hłuboko: niž jenož na šwontowne hubjenstwo, ale tež na wšchitku
šnustkownu nusu. Šošluchajče prawje a wótrje: niž jenož na
pomoz wołanje hubow, ale tež na šdychowanja nješmjertnych
dušchow, na wołanje i hłubokošče wobczěženyh šwědomnjow. Šaj
my dyrbimy, hdyž chzemy ša šnustkowne mišionstwo džělacž, wuńcž
a wuhladacž wulki lud.

To wobšwědcžuje nam mrócžalka šwědkow, kiž šu w tym
škutku teho Šnješa štali. Woni šu to činili po pschikladže teho
Šnješa. Wótž Oberlin, kotruž wuńdže i huschich mješow šwojeho
powołanja a džěči hromadžěšche, kotrež bychu w blócže a hłupošči
a hrěchach šawutlile. Šan Šalk, kotruž wuštupe na drohi a wu-
hlada wokolo bludžazych šyrotow, kotruž štarschi bėchu w hubjen-
stwe wójnje šemrjeli, šawutlili. Šarah Šartinez, kotraž wuńdže se
šwojeho ju nješpokojazeho džěla šwojeje mlodošče nuts do šulow,
šhorownjow, jastwow, a tu wulku nusu wuhlada. Šana Šlacpherson,
kotraž wuńdže se wšchědneho žonjazeho žiwjenja na drohi a tor-
hošcže wulkeho města a tam wuhlada mlodošcž wotročž bjes
Boha a teho šbóžnika, šo ša jastwa šrawjěšche. Šendrich Šichern,
kotruž wuńdže se wšchědnych mješow kandidatškeho žiwjenja a wu-
hlada žalostnu nusu wulkeho luda. Šaj, tamni 500 pschecželjo
žyrkwoje, kotsiž šo w lěče 1848 wošprjedž štročelow tamneho šbėž-
kaškeho lėta we Wittenbergu a šebi ruku šawdachu, šo chzedža
hromadže došonjecž štut šnustkowneho mišionstwa, woni bėchu
wušchli a wuhladali šwój wobohi, šawjedženy lud a jeho wulku
nusu. Al hdyž ju wuhladachu, roščěšche w jich wot teho Šnješa
šapšchimnjenyh dušchach nutrna šmilnošcž, ša nich rėšasche: jim
bėšche žel teho luda. Šak je jich tón Šnješ wucžil, tak chze tón
Šnješ tež naš nawucžicž.

Šhryštuš ša naš.

Šobožny předač Woos, kotruž móžěšche tak derje wo prawdošči
i wěry předowacž, bėšche w přjedawšim czášu šrudny a štruchly
w šwojej myšli. Šunkrécž wón šhoru wopyta, a došelž phtny,

šo bėšche to šobožna a ponižna dušcha, praji wón k nej: „Wy
móžecže šbóžnje a šmėrom wumrjecž!“ Šona šo prašchěšche:
„Šak to?“ Woos wotmolwi: „Došelž džě šcže šobožnje žiwa byla.“
Duž pak jemu ta šhora wotmolwi: „Wy šcže mi prawy duchowny
a rjany troschtač. Šdže dyrbjala ja pschicž? Šak bych psched
šudom Šožim wobštacž mohla, hdyž mamy šamo wotmolwjenje
dawacž wo šbóžym njewužitnym šlowje? Šě, na Šesufa, mojeho
wumožnika, móžu ja štročitnje wumrjecž. Šele šlowa jemu
wutrobu pohnuhu. Šot teho czáša předowasche wón: „Šhryštuš
ša naš!“

Cžafnikowe czecžidlo.

Šako šo jedyn džěš pola šobožneho Šlatticha něchtó wob-
czěžowasche, šo šo jemu pschezo nowy šchiz a nowe czěrpjenje na-
položitej, Šlattich praji: „Wopomú, człowjek je kaž cžafnik. Šdž
dyrbi cžafnik hič, dyrbi šo czecžidlo napowšnyč. Šak tež
njecha hušto człowške duchowne žiwjenje prawje do šhoda pschicž,
hdyž šo na kolešo žiwjenja prawe czecžidlo czěrpjenja nješch-
powšnje.“

Něšcho k rošpominanju.

Běh njeda šebi šwój cžafnik wot człowjekow štajecž, ale wón
prawje džě.

* * *

Šodžinka druhdy pschinješe, šchtož lėta nješchinješu.

* * *

Šdžěž je człowška ruka kušcha, je Šoža ruka hišcže došha došč.

* * *

Šóžko je na Šhryštuša pošluchacž a jeho ewangelij šhwalicž,
ale jenož šchtož hacž do šónza wutraje, budže šbóžny, a to je
šama wěž tyč wowzow, kotrež niž na žusy hloš, ale na hloš dobreho
pastyrja pošluchaja a štajnje w šwěnošči ša nim šhodža.

(Ambrosius.)

* * *

Šenož we wodže nawušnjesch pluwacž, jenož bitwišcže čini
wušphtanč wojakow, ratašstwo ša študowanškim blidže njena-
wuknjescž: tak dyrbimy tež my w šlužbje Šhryštušowej štutkowacž,
hdyž chzemy jeho prawy wuczomnizy byč.

* * *

Wy šmy živi, hdyž wumrjemy; my wumrjemy, hdyž ša-
poczńjemy živi byč.

* * *

Šodarmo je šo polo wobdžělało, hdyž šlócžko czoplotu a
šwětko njedžerži.

* * *

Šrawa mudročč je w Šošu, pschidžje wot Šoha, wjedže
k Šohu a wotpoczūje w Šošu.

* * *

Šswět praji: meja w człowškim žiwjenju juntrócž šacžěje a
potom nišdy wjazny; šchescžijan praji we wěry: Šchescžijana meja
kčěje junu a potom pschezo šašo.

(Frommel.)

Dališche dobrowólne dary ša wobohu armeniške šyroty:

Š Michalškeje wošady psches duchowneho Šarjenka
Šicžrichowa i Dobrušche 1 = — =
Š. i Budyščina 2 = — =

Šromadže: 3 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobnny džak praji

Š. Šolcž, šarač.

Lubi Šerbja! Budžče Šerbja! Šerbški dom
ša Waš! Duž štaduječe ša njón po Wašim šamoženju
hnydom, burja a měšcženjo, wucženi a njewucženi, štari
a mlodži, mužžy a žonšle, a šberaječe ša njón pschi
jubilejach, pschi šwašach a šchecžijnach, pschi šwjedženjach a
šhadžowanlach; štaduječe a šberaječe! Al Wy, kiž wotšajanja
lėžinice, wotšajaječe na přemim městnje ša Waš „Šerbški
dom“ w Budyščinje! Budžče šwěni, woprawdžicži Šerbja!